

KULTURA

Judita je zaznamovala številne gledališke predstave, igrala pa je tudi v mnogih celovečernih, kratkih in televizijskih filmih ter nadaljevankah (nazadnje v seriji Usodno vino, kjer je upodobila Vero, ženo Staneta Rozmana ter mamo Martina in Petra Rozmana) in radijskih igrh.

Judita Zidar

Želi si le še vnukov

Članica Mestnega gledališča ljubljanskega Judita Zidar je v svoji karieri zvrstila mnogo raznovrstnih vlog, v zadnjih letih pa je »obsojena« na upodabljanje mam. Tako je tudi v drami Andrewa Bovella Kar vem, da je res. Zakaj v tem še vedno uživa, kako je s to vlogo opravila v zasebnem življenju in kaj poleg igre še zapolnjuje njeno življenje, izveste v nadaljevanju.

V drami Andrewa Bovella Kar vem, da je res upodabljate mamo Fran, medicinsko sestro, ki pa je pravzaprav precej neizprosna, še posebno do svoje prve hčerke.

Kakšni pa ste (bili) vi zasebno do svojega sina Blaža?

Jaz nisem imela hčerke, tako da ne vem, kakšna je mama do hčerke. Fran ima z Bobom štiri otroke, dva sinova in dve hčerki, in Bovell je res zelo dobro napisal, kako so mame popustljivejšo do sinov – in obratno, kako so očetje popustljivejši in nežnejši do hčera. Kakšni pa še posebno »nasrka-jo«, ponavadi starejši, saj so poskusi pedagoških prijemov na začetku najbrž ostrejši. Ne vem, kakšna mama sem bila, ker svoja prepričanja preprosto udejanjšam in si jih nesposoben oceniti. **Pa vendarle ... Če ga pogledate**

zdaj, bi rekli, da ste dobro opravili svojo nalogo?

Ja, Blaž je izpolnil vse, kar sem od njega pričakovala, to pa je, da izkoristi svoje možnosti, da se izžola, da se lepo obnaša in opravlja svoje dolžnosti.

Sta povezana?

Mislím, da nič bolj ali manj kot drugi. Sicer se ne slišiva vsak dan, kot se nekateri, približno enkrat na teden pa se.

Se dobita za praznike, še posebno zdaj okoli božiča?

Ja, seveda. Takrat se družina zbere. Božič je pri nas res postal družinski praznik. Včasih je še kdo kršil ta pravila in je bil kakšen

lokal poln »padalcev«, zdaj pa vidim, da ta čas vsi izkoristijo za družinsko srečanje, kar se mi zdi lepo.

Se zberete pri vas doma?

Bodisi pri meni bodisi pri snahi oziroma njeni mami.

Je na mizi vedno enako?

Pri prejšnji razširjeni družini je bilo kar podobno, obredno, zdaj pa je, kakor je. Kadar jaz pripravljam, je tako, kot se meni kuha tisti dan, če grem kam, pa ne sprašujem – kar je na mizi, je. **Kako pa je bilo za praznike pri vas, ko ste bili majhni?**

Najbolj se spomnim velike noči, ker nisem marala teh zajtrkov.

Prejšni dan, ko si bil lačen, nisi smel ničesar jesti, naslednji dan, ko nisi bil, pa si moral jesti tisto suho potico. Božična hrana pa mi je bila všeč. Te čase imam v lepem spominu, a ko si otrok, ti je tako ali tako vse lepo in prav.

Kako pa je z darili? Se bogato obdarujete ali gre bolj za pozornosti?

Glede na prenasičenost z vsem za božično-novoletne praznike podarjam simbolična darila: steklenico vina, knjigo, čokolado ... Sina pa vprašam, kaj bi rad, in mu poklonim tisto. Sicer pa je pri meni tako, da če najdem kaj primerne za prav določeno osebo, ji to dam takoj, ne čakam do božiča ali rojstnega dne. Za to nimam potrpljenja.

Vam je sicer všeč praznični december v Ljubljani ali komaj čakate, da mine in se življenje vrne na stare tirnice?

Živim v središču in zame je december bolj »zgužvan« kot kaj drugega, ampak sem vesela, ko vidim, kako radi pridejo ljudje iz vse Slovenije in pripeljejo svoje otroke. Občudujem jih, da na tem mrazu zunaj pijejo »kuhančke«, a naj uživajo. Tudi okrasitev mi je zelo všeč.

Če se vrneva h gledališču. V vseh živih predstavah igrate mamu ...

Ja, mama sem že dolgo časa. Tako je.

Pogrešate čase, ko ste bili še kaj drugega?

Ko si enkrat toliko star, kot sem jaz, težko izbiraš. Pravzaprav niti ni nekkih besedil, da bi lahko bila kaj drugega. Sicer pa nimam ničesar proti mamam, če je le dobra vloga. Tudi sama sem že vrsto let mama, to je del mojega življenja. Se ne pritožujem, se pa včasih vprašam: »Kam so šli časi?« (smeh)

Potem ne obžalujete, da ste se odločili za to pot?

Ne, kje pa. Dokler so dobre vloge, sem zadovoljna, pa čeprav so »serijske« mame. Zdaj bodo počasi že babice, če bo sploh kdo pisal o njih.

Lahko pa ste zadovoljni tudi z obiskom predstav ...

Ja, sem. Naše gledališče je vedno polno. Ljudje radi pridejo, gledališče imajo za del sebe. Imamo pa zelo veliko produkcijo, tako da na žalost kakšna predstava »umre« pred polno dvorano. V Sloveniji

imamo zelo dobro gledališko produkcijo. Slovensko gledališče resnično obeta, mislim, da je pri vrhu v Evropi. Z Jernejem Šugmanom je bilo to po mojem mnenju celo gledališče številka ena v Evropi. Upam, da ne bo kakšen bedak razsul sistema, sicer se bo vse pokvarilo. Sistem stalnih ansamblov, ki ga subvencionira država, je namreč prinesel kakovost.

Kaj si še želite doseči na poklicnem področju? Mogoče posneti še kakšen film?

Z veseljem bi posnela dober film. Žal mi je, da nimam kakšnega dobrega filma iz svojih najboljših let, a pač ni prišlo do tega. V nekem obdobju tja do 35. leta je še bil kaj »finega«, potem pa dolge časa ne.

Kaj poleg igre še zapolnjuje vaše življenje?

Če se le da, se družim z zanimivimi ljudmi, to se mi zdi največja radost. Zelo rada grem v naravo, na kakšen

hrib, da se nadiham: prav čutim, kako celice vriskajo od sreče, ker so na gorskem zraku. Smešno, ko si mlad, so celice enako vesele, le ti si z glavo pri drugih stvareh in tega sploh ne zaznaš. Poleg tega igram bridž in košarko v veteranski rekreativni ekipi, tako da hodimo tudi po raznih prvenstvih. Rada potujem in berem. Dolgčas mi ni. Če imaš prava zanimanja,

se da lepo in zanimivo živeti. Sicer pa, dokler je kaj »cvenka«, vse nekako gre. Da bi mi le še zdravje služilo. V prihodnosti pa srčno upam in si želim vnuka, da se bom še z njimi malo ukvarjala. To bi še rada, preden me pogoltne zemlja. Ampak to ni odvisno od mene.

Teja Pelko; foto: Goran Antley, M24.si in Peter Giodani

